

На 37-мі роковини Т. Г. Шевченка

Панас Мирний

Як на ріках Вавілонських
В ту давню годину
Зібралися невольники
Плакати по родині, -
Так ми тепер зібралися
Між німії стіни
Поминати бездольного
Сина України,
Що навчив нас любить край свій
І меншого брата,
Не на словах тільки любить,
А як любить мати
Дитя своє; що казав нам:
“Думайте, читайте,
І чужому навчайтеся,
Й свого не цурайтесь”;
Що прохав нас образ чистий
В багні не сквернити,
Пам'ятати, чиї-то ми
На сім світі діти.
Ох, не раз душа пророча
Його знемагала,
Як він бачив, що неправда
Правду посідала!
І тоді, з нестямки взявши
Голову у руки,
Викликав він апостола
Правди і науки.
От кого ми зібралися
Тепер поминати...

Чого ж крадькома так, браття,
У цій тісній хаті,
А не там - серед надвору,
На вільнім просторі,
Де б кожному було вільно
Вилить своє горе?

Де усякий спом'янув би
Його добрим словом?
Чого? чого?.. Дарма питать!
Нема на те волі!
Видно, браття, свята правда
Ще не на те стала,
Щоб всі люди життя своє
З нею поєднали.

Через те-то й ми сьогодні,
Як і в Вавілоні
Збиралися невільники
Плакать по родині, -
Зійшлись сюди... Не журіться!
Бо правда за нами.
Настане час - завітчає
Своїми квітками
Вона голови пророків,
Та й того між ними,
Кого ми зійшлись сьогодні
Поминать гіркими.
І тоді по всьому світу
Встане його слава
І соромом тяжким вкриє
Голови лукаві,
Що і самі поминати
Славних не хотіли
Та ще й другим те робити
Вони боронили.